

[Knud Jespersen.]

i fællesmarkedet, drejer det sig om 3,4 mia kr., hvor det er 0,8 mia nu, men det har altså ingen betydning.

Skatteministerens besynderlige logik fortsætter, når han siger, at situationen faktisk er, at vi har afviklet. Ja vel, vi har også ophævet subsidieordningerne til skibsværfterne; men det har de andre bare ikke. Så snart man nikker med hovedet i Bruxelles, er vi parat til at fare på med krum hals, så skal vi skynde os lynhurtigt at være blandt de første og de flinkeste, der i detaljer opfylder ethvert ønske, nu og da endogså dem, man end ikke har nået at få fremsat. Hvad betyder det? Det betyder, at i situationer, hvor de andre stærkere og rigere lande giver tilskud til deres produktioner, har de muligheder for at sende billige varer i en stormflod ind over Danmark, der ikke alene betyder dumping – det var til at leve med – men også betyder, at man fratager danske arbejdere rimelige beskæftigelsesmuligheder. Det hjælper da ikke – så vil man til at gøre selvkritik, og det har jeg ikke noget imod, men jeg synes bare ikke i denne sag – at man vil forklare, at de 10 pct., man har søgt at importregulere med i 1971, ingenting betød. Jo, det gjorde det, og vi kan komme i den situation, hvis ellers vi er ansvarsbevidste, at vi bliver nødsaget til at svare de andre igen, dem, der giver tilskud, dem, der laver deponeringsordninger, dem, der laver begrænsninger, fordi de er stærke nok til det, mens vi lægger landet toltalt ubeskyttet. Når jeg siger ubeskyttet, betyder det ikke, at jeg mener, vi bare skal opkræve generel told; jeg er tilhænger af fleksibel told, men jeg er også tilhænger af, at tolden bruges med det formål at beskytte dette lands interesser. Det lyder jo vældig smukt, når man forklarer, at det kommer til at gavne hele fællesmarkedet, men man ved jo simpelt hen, at det ikke passer. Det kommer til at gavne de store, og det kommer til at skade de lande, hvis betalingsbalanceunderskud i forvejen er for stort, hvis arbejdsløshed er for stor.

Af disse meget væsentlige principielle grunde tager vi afstand derfra, og det kunne da være interessant, om der var andre end Vesttyskland, Italien, Frankrig og England, der kunne tage forbehold, om ikke lille Danmark som nation kunne svinge sig op til at sige: se, det passer jo ikke, hvad fællesmarkedsmodstandere har sagt, vi tør godt sige, hvad vi vil,

vi lader os ikke dirigere. Men nej, her springer man over med samlede ben og siger: det direktiv må gøres til lov. Vi giver afkald på at regulere vores egen økonomiske og beskæftigelsesmæssige politik ad den vej, vi lægger landet åbent, fordi vi er tilhængere af den helt store frihed og dermed af den økonomiske invasion også fra de multinationale selskaber med billig arbejdskraft og dumpingpriser.

Ove Jensen (FP):

Jeg takker skatte- og afgiftsministeren for de svar, jeg fik angående direktiver fra 1959, som jeg forstod de seks gamle medlemslande har tilsluttet sig i deres nationale lovgivning. Men når der nu er vedtaget et EF-direktiv, der virker dårligt og virker imod sin hensigt, må det da være muligt for os at bruge vores indflydelse til virkelig at få ændret et sådant direktiv i fællesmarkedet – det kunne jeg også tænke mig at spørge om – for det kan ikke være rimeligt, at man kører med noget, som virker stik imod sin hensigt og kun er omkostningsfordyrende for både myndigheder og private erhvervsdrivende.

Der står også i forslaget, at der kan oprettes nye toldoplæg i begrænset omfang. I den forbindelse vil jeg spørge ministeren, hvordan det går med frilageret i Padborg.

Hr. Camres udtalelser skal jeg ikke gå ind i nogen diskussion om; fortrykket vil jo vise, hvad der er blevet sagt.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg skal ikke fortsætte diskussionen med hr. Brixtofte her, kun understrege dette, at der er en række nye opgaver, der skal løses, hvis vi skal leve op til de bestemmelser, der er gældende. Jeg forstod også på hr. Brixtoftes seneste indlæg, at overvejelsen snarere skulle gå på ikke at opfylde det direktiv, som Danmark er forpligtet af.

Den alternative mulighed, som ligesom lå i forslaget om, at vi skulle opfylde det på en anden måde, tror jeg ikke er praktisk gennemførlig. Hvis vi skal leve op til det, skal vi foretage de registreringer, som der er lagt op til her, og vi skal give de indberetninger til EF-Kommissionen, som er fastlagt i direktivet. Skal man gøre noget andet, må det forudsætte en ændring af det gældende direktiv, men det er klart – og det kan også være svar til hr. Ove